BEN SİMURG DEĞİLİM

NURİ SİNCANLI

ÖTÜKEN

ÖTÜKEN

/ otukennesriyat

YAYIN NU: 2393
EDEBÎ ESERLER: 1198

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-686-1

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
Koşuyolu Mah. Mahmut Yesari Cad. Nu: 76 • 34718 Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 546 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Oğuzhan Murat Öztürk

Kitap Editörü: Şaban Özdemir

Kapak Tasarımı: Mahmut Doğan

Dizgi-Tertip: Mahmut Doğan

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
İkitelli OSB Mahallesi Çevre Sosyal Tesisler Sokak
Çevre Sanayi Sitesi Sosyal Tesisler Nu: 3 İç Kapı Nu: 1B1
Başakşehir-İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika Nu: 45103

İstanbul - 2026

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Nuri Sincanlı: 1973 yılında Sivas'ın Zara ilçesine bağlı Yayıközü köyünde doğdu. 1975 yılında ailesiyle birlikte Pendik'e yerleşti. İlk ve ortaöğrenimini Pendik'te tamamladı. Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ni bitirdi. Çeşitli sivil toplum kuruluşlarında yönetim kurulu üyeliği ve başkanlık görevlerinde bulundu. Evli ve 4 çocuk babasıdır. 2016'da *Yitik Oyun* (Çınaraltı Yayınları), 2018'de *Uzak Yalnızlıklar* (Çınaraltı Yayınları), 2021 yılında ise Şehir Yıkılırken (Ketebe Yayınları) adlı romanları yayımlandı.

“Meryem’in yaşayamadığı aşkı için...”

BİRİNCİ BÖLÜM

"Rüstem"

Sevgisizdi. Hayata dair düşündükleri arasında yaşadığı anlamsız tecrübelerin yeri olmasa da, vakti geldiğinde onları da birer birer yoluna koyacağını ve sessizce köşesine çekileceğini düşünüyordu. Gerçi terk etmek zorunda kalacağı alışkanlıklar düşünüldüğünde, bu köşeye çekilme işi o kadar da kolay değildi. Bunca yılın ardından hayatını düzene sokma gayretinden bir çırpıda vazgeçmesi beklenemezdi. Düşüncesiz biri olmasa da, karşılaştığı hiçbir sorunu derinlemesine çözmeye çalışmaması, onun için bir sığınak olmuştu. Babasının sürekli başına kaktığı "beceriksiz" yaftasını kabullenmiş ya da duymazlıktan gelerek kulak ardı etmişti. Etrafındaki insanların yorumlarına bakılacak olursa, tahammül sınırlarını zorlayan, sinir bozucu birisiydi o. Ne kendisine sorulan sorulara doğru dürüst bir cevap verebiliyor, ne de sevgisini gösterebiliyordu. Sevgisizlik, ona babasından kalan zehirli bir mirastı.

İçine düştüğü bu çukurdan onu çıkarabilecek yegâne kişi yine kendisinden başkası olamazdı, fakat bu zehirli miras sırtına o kadar büyük bir ağırlık yüklüyordu ki o gücü hiçbir zaman bulamadı. Ne zaman başını umutsuzca kaldırmaya çalışsa, sebebini bilmediği bir yılgınlık onu aşağıya çeker, o da bu çekiştirmeye direnmeden dizlerinin üzerine çöküp olduğu yerde kalırdı. Sorgulardı kimi za-

man. Tabii buna sorgulamak denirse! "Acaba!" derdi kendi kendine, "Yani gözümün kamaşması bu kadar kötü bir şey midir?"

Cevabını bulamadı. Ya da öyle zannetti. Belki de bulmuştu. Onu dahi bilemedi, zira derin düşünceden yoksundu. Tek bildiği ve bugünlerde hayatının merkezine koyduğu biricik düşünce, kazasız belasız günü tamamlamak, bir sonraki güne uyanabilmekti. Bekâr evi denilen bu mezbelelikte yaşamak tercih ettiği bir durum olmasa da vakti kendine bağlamıştı. Ne zaman istese, o zaman yatağından kalkar; odada kalan göçmenlerin küçümser bakışları altında, ahşap merdivenlerden inerek dışarı atardı kendini.

Şimdi de daha önce yaptığı bütün rutinleri eksiksiz ve sıralı bir şekilde tekrarlamış, köhne evden sessizce ayrılmıştı. Kadırga'dan Küçükayasofya'ya inen dar sokağı kaçıncı defa indiğinin hesabını yapmadan, çoğu turist pansiyonuna dönmüş ikişer üçer katlı binaları arkasında bırakarak Sanatçılar Çarşısı önündeki sokağa kadar yürüdü. Göz ucuyla Küçükayasofya Camii'ne baktı, niyetlendiyse de saat taşımayalı hayli zaman olduğundan vakti kestirememişti. Geçen pazar günü aylak aylak gezindiği bir zamanda, bir vesileyle tanıştığı çarşı girişindeki hattata uğramayı düşünmüş, ama son anda vazgeçmişti. Tanıştıklarının ertesi günü, eline tutuşturduğu hat yazısını gösterme bahanesiyle yanına gitmiş; yazıdan bir şey çıkmayacağını anlatmaya çalışan hattat buna muvaffak olamayınca, çarşı bitimindeki ciltçiye uğrama bahanesiyle başından savmıştı onu. Kovulduğunu fark etmişti aslında fakat işin üzerine gidecek ne yeterince bilgisi vardı ne de bu aşağılanmaya göğüs gerecek gücü. Kapının önünde durup adamın dükkânı terk etmesini engelleyemezdi ya! Mümkün değildi. Geçmişte babasının karşısına çıkacak iradeyi gösterememişken şimdi böyle kıymetsiz bir olay-

da, kendisinden kurtulmak istediğini usulünce belli eden bir adama mı mâni olacaktı? Söz etmeye bile gerek yoktu.

Evden çıkarken alelacele giydiği güvenlik görevlisi elbisesine çekidüzen vermek için gömleğinin dışarı sarkan etek uçlarını pantolonuna sokmaya çalıştı ama becerememeyip öylece bıraktı. Eğitilmek ve bir kalıba sokulmak ona göre değildi. Kuralsız ve avare bir hayat seçmişti kendine. Bu yüzden babasıyla yıldızları hiçbir zaman barışmamış, aralarına aşılması güç bir duvar örülmüştü. Yine de toparlanmaya çalıştı; gömlek kollarını düzeltip pantolonunun kırışıklarını eliyle bastırdı. İyiydi böyle, yeterdi.

Babasının, memleketleri olan Malatya'ya kaçar gibi göçmesinin ardından Selamiali'deki kiralık evi boşaltmış, Sultanahmet'teki bir lisede güvenlik görevlisi olarak işe başlamasının üzerinden iki hafta geçmeden evdeki birkaç parça elbisesini alarak apar topar Küçükayasofya'daki bekâr evine taşınmıştı. Yetmiş milletten insanın ortasındaydı.

Kızmamıştı babasına. Hatta ondan kurtulduğuna sevinmişti bile. Ergenliğine bakmadan onu azarlayıp küçümsemesi tahammülü zor bir sabırdı. En ufak bir aksi sözü kaldıracak durumda değildi. Yaşlanmıştı da babası. Huysuzluğu gitgide artıyordu. En çok da geceleri çekilmezdi; uykusuzluk yaşlı adamı çileden çıkarınca soluğu oğlunun odasında alır, onun uyuyup uyumadığına bakmadan ağzına ne gelirse söyler, karşılık bulamayınca da var gücüyle kapıyı çarpıp odasına geri dönerdi. Onların kavgası bir nevi monolog hâlini almıştı. Cüsseli vücudunun aksine bir gün olsun yataktan doğrulup babasının karşısına çıktığı görülmedi. Zira sinik tabiatı ömrü boyunca yakasını bırakmamış uğursuz bir illetti.

Bekâr evinde kalanlarla da bir arkadaşlığı olmamış, hiçbiriyle yakınlık kurmamıştı. Evdekilerin büyük çoğunluğu ya Suriyeli ya Afgan ya da bir yolunu bulup soluğu

İstanbul'da alan Afrikalı siyahî göçmenlerdi. Kendince onları yok sayıyordu. Zamanla selam vermeyi bile bırakmıştı. Dilini bilmediği bir yabancının ipe sapa gelmez sohbetlerini ne dinleyecek hâli vardı ne güç yetirecek yüreği. Yoktu, hele de bozuk bir Türkçeye hiç tahammül gösteremezdi.

Ezan okununca vakti anladı, öğlendi. Nöbeti devralma saati gelmişti. Okula varması uzun sürmeyecekti. Gerisin geri dönüp Sokullu Camii tarafına çıkan yokuştan okula vardı. Okul müdürü Mesut Bey her zamanki gibi bahçedeydi. Ellerini arkada bağlamış, haylazlık eden öğrencilere çekidüzen vermeye çalışıyordu. Bağırmaz, bir şey söyleyecek olursa da odasına çağırıp nasihat etmekle yetinirdi. Zayıf vücudunun aksine görkemli bıyığıyla tanındığı okulda herkesin saygısını kazanmış babacan bir idareciydi. Kapıdan bir hışımla giren iri yapılı ve biraz da kilolu sayılabilecek güvenlik görevlisini görünce arkada bitiştirdiği ellerini cebine sokarak ona doğru yürümeye başladı. Muhatabını bütün detaylarıyla olmasa da inceden süzüyor, bir nevi konuşmaya başlamadan önce hesaba çekiyordu onu. Her zamanki gibi geç kaldığının farkında olan genç adamın üzerinde utangaç bir hâl vardı. Yerine getirmekte savsaklık gösterdiği bir iş yüzünden biri ona kızacak olsa, bir ömür küserdi; o derece naifti.

"Haluk! Neredesin sen bu saate kadar?"

Haluk duymadı, Mesut Bey üsteledi.

"Duymadın mı oğlum, sana diyorum. Nerede kaldın bu saate kadar?"

Duymazlıktan gelen Haluk'un yanına kadar sokulup omzunu salladı.

"Haluk!"

"Efendim Mesut Bey?"

"İyi ki bir öğrenmişsin, Efendim Mesut Bey diye. Yani efendim deyince bütün işler hallolur mu sanıyorsun? Oğ-

lum, bırak bu dalgınlığı artık. Öğleni geçtik. Kadir gideli de çok oldu. İki saattir okul sahipsiz, kapı da açık. Nasıl olacak böyle?"

"Bilmiyorum ki, yani unuttum herhalde."

"Geç içeri şimdi, geç. Unutmuşmuş!"

Haluk, anlamamış gibi hâlâ Mesut Bey'e bakıyordu.

"Geç evladım geç. Bakma öyle aval aval. Geç şu kulübeye de okula sahip çık."

Kulübeye girdi. Kadir çıkarken ısıtıcıyı kapatmış olmalıydı ki, içerisi buz gibiydi. Sinirlendi. "Ne var yani," dedi, "iki dakika açık kalsa da soğumasa kulübe." Kaç defa uyarmıştı hâlbuki. Son günlerde sıklaşan kuru öksürük canından bezdirmişti. Boğazına yapışan gıcık bir defa geldi miydi göğüs kafesini çatlatana kadar gitmezdi. Kendisi bazı konularda vurdumduymaz olabilirdi fakat Kadir'in laf dinlemez hâli ona rahmet okuturdu. Geçen hafta havalar bu kadar soğuk değilken ısıtıcıyı açan Kadir'e ne olmuştu da şimdi hiç düşünmeden kapatıvermişti. Muhakkak hesabını soracaktı bunun. Eğer diretirse, haddini bildirmek için o cılız vücudunu bir sıkımlık edecekti. Yapabilir miydi, emin olamadı. Ne olur ne olmaz diyerek gene de açık kapı bıraktı. Çünkü bu işler öyle göründüğü kadar kolay değildi.

Kasım soğuğu sokakta kendini belli etmese de polyesterden yapılma kulübenin içi kemik gibi soğuktu. Küfürler savurarak fişi prize taktı. Nasıl olsa Kadir burada değildi. İstediği kadar küfredebilirdi ona. Isıtıcı kızardı. Ellerini ovuşturup sandalyeye oturdu. Kulübenin soğuyacağını akıl etmeden camı aralayıp olabilecekleri beklemeye başladı. Mesut Bey döndü sonra. Sesini duyurabilmek için sürgüyü itip aralığı genişletti, "Perihan öğretmen seni sordu," dedi. Haluk, kulak asmıyormuş gibi yapsa da merakını bastıramamıştı.

"Hangi Perihan, Hocam?"

"Perihan Öğretmen diyeceksin. Usûl dersine sokma beni."

"Niye sormuş ki?"

"Haluk son günlerde bayağı kilo aldı, bir şeylere mi canı sıkıldı acaba diye sordu kadın. Güldürme beni oğlum. Seni anaokuluna yazdırmadık. Okula güvenlik görevlisi diye aldık."

"Kayısı istemişti Malatya'dan. Onu soracaktır. Babamdan kayısı falan isteyemem."

"Söyleseydin ya kadına olmaz diye."

"Olur, söylerim."

"Sen beni öldürürsün Haluk. Emekli olmadan şu kulübenin önünde yığılıp kalırım herhalde."

Söylene söylene gitti Mesut Bey, "Olur, söylermiş! Şu dev yapılı çocukta iğne ucu kadar akıl varsa ben de ne olayım."

Haluk, Mesut Bey yanından ayrılınca pencereyi sıkı sıkıya kapatıp ısıtıcının derecesini daha da artırdı. Perihan Öğretmen'le aralarında hiçbir münasebet olmasa da ismini duyunca üşümesi artmıştı. O da diğerleri gibi, vakti geldiğinde muhakkak ortadan kaybolup yok olacaktı. Adı gibi emindi buna. Bin defa aynı şeyleri yaşasa da hiçbir şey değişmeyecekti. Beyhude yere olmayacak hayallerin peşine düşerek yeni bir düş kırıklığı yaşamak Haluk'a ağır gelirdi. Geçmişte yaşadığı ve her defasında yeniden hatırlamak zorunda kaldığı tatsız hatıraları zihninden atması imkânsızdı. Beyni cam gibi olmuştu. Perihan Öğretmen'in, Haluk'un hayallerini gerçeğe döndürecek biri olması mümkün değildi; en başta onunla aynı dünyaya ait sayılmazdı. Her şey bir tarafa gülünesi bir durum olurdu onlarınki. Kapıyı içeriden kilitleyip, iki elini dizlerine koyarak ezik bir hâle soktu kendini. İyice kabuğuna çekilmişti. Artık kim karşısına çıksa onu bu durumdan kurtaramazdı. Sırtı kamburlaştı, gözleri baygın bir halde sönükleşti. Isıtı-

cının yaydığı sıcak ışıkla içi geçmişti. Bu arada teneffüs zili çaldı, Haluk'un aksine bir anda cıvıl cıvıl oldu dışarısı. Buğulu camdan öğrencilerin kaynaşmasını izlerken Selamiali'de oturdukları günler aklına geldi.

Gerçek bir okul kaçkınıydı o. Derslerde gözü olmadığı gibi karnesi zayıf geldiğinde düzeltmek için bir gayreti de yoktu. Olacağına varsındı. Kaygısız hâli sadece derslerine karşı olsa bir yere kadar idare edilebilirdi fakat arkadaşlarına gösterdiği umursamazlık ayrık bir tipe dönüşmesine ve dışlanmasına sebep olmuştu. Etrafında olup bitenden habersiz, aklı başka yerde gibi davranırdı. Ona bakan felsefi düşüncelere dalmış bir feylesof zannetse de Haluk'ta derin düşüncenin zerresi yoktu. O sıralar, okula bağlanmak için bir bahanesi olsun diye güreş takımına yazılmıştı. Dışarıdan bakıldığında vurduğunu indirecek cinstendi. İri gövdesi, yaşı ilerledikçe daha da irileşmiş, sakal bıyığa karışınca görenin şöyle bir duraksadığı birine dönmüştü. Her şeye olduğu gibi güreşe de el ucuyla ve biraz da desinler diye yaklaştığı için sonu hüsran olmuş, liseler arası turnuvanın daha ilk maçında kendisinden hayli sıska biri tarafından sırtı yere getirilince bu güreş denen anlamsız spordan kısa yoldan sıyrıldığına sevinmişti. Nasıl olsa oyalanacak başka maceralar bulurdu. Ayran gönüllüydü o.

Teneffüs bitince bahçe ıssızlaştı. Bekçi kulübesinde yalnızdı yine. Okula girip katlarda dolaşmayı düşündü önce. Bahçeyi bırakmayı göze alamasa da boş verip çıkmaya karar verdi. Aklı Perihan Öğretmen'deydi. Gerçekten Mesut Hoca'ya sormuş muydu? Neden olmasındı? Belki de kayısıları sorma bahanesiyle yakınlaşmak istemişti. Ama bunu nereden bilebilirdi ki? Soramazdı da. Bu yersiz kuruntulara kapıldığı için kızdı kendine fakat duygularını köpürten parıltılı düşüncelerden bir türlü kendini kurtaramıyordu. Okulda işe başladığı ve onu gördüğü günden beri Perihan Öğretmen'e olan alakası her geçen gün önü-

nü alamadığı saplantılı bir hâl almıştı. Duyguları gelgitliydi. Az önce boş hayallere kapılmamak için kendi kendini teskin etmeye ve dizginlemeye çalışan Haluk'tan eser kalmamış yine bir hülyanın peşine dalmıştı. Gereksiz olduğunu düşündüğü engelleri zihninden attı hemen. Şimdi böylesi bir durumda Perihan Öğretmen'in Mesut Hoca'ya ne sebeple olursa olsun kendisini sorması üzerinde durulması gereken ciddi bir olaydı onun için. Etraflıca olmasa da düşündü bunu. Babasını aramayı kendisine yedirebilirse Malatya'dan kayısı getirtmek çocuk oyuncağıydı. Ya da Mısır Çarşısı'nda tanımadığı bir kuruyemişçiden kayısıları alıp memleketten getirtilmiş gibi kolaylıkla yutturabilirdi. Kıymet vermediği birisi olsaydı düşünmeden yapardı bunu. Babasını aramaktansa kendisine göre masum sayılabilecek bir yalanla Perihan Öğretmen'i kandırmak işine gelirdi. Bekçi kulübesinden ayrılıp öğrencilerin girip çıktığı kapıya yöneldiğinde idare kapısında Mesut Hoca göründü tekrar.

"Kulübede oturacağına bahçede dolaşman iyi, aferin."

Güldü. Nihayetinde Mesut Hoca'dan aferin almak az bir şey değildi.

"Haluk, şimdi sen Çemberlitaş'a git."

Okul koridorlarında dolaşma niyetinde olduğu için somurttu önce. Bahane uydurup gitmemeyi göze alamazdı. Anlardı Mesut Hoca. Çemberlitaş'a git demekle ne istemiş olabilirdi, kestiremedi. Rektörlük binasından Sultanahmet tramvay durağına yürümek nereden bakılsa altı yedi dakikasını alırdı. Çemberlitaş da bilemedin on beş dakika sürse yarım saat kırk beş dakikalık yolu vardı. Üşendi. Şimdi okul koridorlarında Perihan Öğretmen'e rastlayıp olan biteni öğrenmek varken ne olduğunu tahmin dahi edemediği bir işe koyulmak hiç işine gelmiyordu. Tembellik süsü verip nasıl kaytaracağına dair bir fikri olmadığından çaresiz, "Olur Mesut Hoca'm giderim," dedi